

"মৰমৰসন্তানসকল-তোমালোকে এতিয়া ৰাজহংস হ'ব বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে,
তোমালোকে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে ৰাজহংস অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগিব"

প্ৰশ্ন: এই জ্ঞানমার্গত তীৱ্ৰগতিত আগবাঢ়ি যোৱাৰ সহজ বিধিকি?

উত্তৰ: এই জ্ঞানত তীৱ্ৰতাৰে আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে আন সকলো সংকল্প বাদ দি পিতাৰ স্মৰণত লাগি যোৱা যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হয় আৰু অশুদ্ধি সম্পূৰ্ণ বাহিৰ হৈ যায়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাই হৈছে উচ্চ পদৰ আধাৰ, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হ'ব পাৰা। পিতাৰ কৰ্তব্য হৈছে তোমালোকক কড়িৰ পৰা হীৰা, পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ কৰি তোলা। ইয়াৰ অবিহনে পিতাও ৰৈ থাকিব নোৱাৰে।

ওঁম শাস্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় যে এই সংসাৰত ৰাজহংসও আছে আৰু বগলীও আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে ৰাজহংস। ওঁলোকৰ দৰে তোমালোক হ'ব লাগিব। তোমালোকে ক'বা যে আমি দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হৈ আছোঁ। পিতাই ক'ব তোমালোক দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হৈ আছে, মই তোমালোকক ৰাজহংস কৰি তোলা, এতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ উঠা নাই, হ'ব লাগিব। ৰাজহংসই মানিক বোটলে, বগলীয়ে লেতেৰা বস্ত্ৰ খায়। এতিয়া আমি ৰাজহংস হৈ আছো, সেয়েহে দেৱতাসকলক ফুল বুলি কোৱা হয় আৰু তেওঁলোকক ক'ইট বুলি কয়। ৰাজহংস আছিল, পিছত অধোগতি হৈ বগলী হ'ল। আধা কল্প ৰাজহংস আধা কল্প বগলী। ৰাজহংস হ'বলৈ যাওঁতেও মায়াৰ বহুত বিধিনি আছে। কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰে অধোগতি হৈ যায়। মুখ্যত দেহ অভিমানৰ কাৰণেই অধোগতি হয়। এই সংগমতেই তোমালোক সন্তানসকল পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগিব। যেতিয়া তোমালোক ৰাজহংস হৈ যোৱা তেতিয়া কেৱল ৰাজহংসই থাকে। ৰাজহংস অৰ্থাৎ দৈৱী-দেৱতা হয় নতুন সৃষ্টিত। পুৰণি সৃষ্টিত এজনো ৰাজহংস হ'ব নোৱাৰে। যদিও সন্ধ্যাসী থাকে কিন্তু তেওঁলোক হৃদৰ সন্ধ্যাসী হয়। তোমালোক হৈছে বেহৃদৰ (অসীমৰ) সন্ধ্যাসী। বাবাই বেহৃদৰ সন্ধ্যাস শিকাইছে। এই দেৱতাসকলৰ দৰে সৰ্বগুণ সম্পন্ন আৰু কোনো ধৰ্মাৱলম্বীয়েই নহয়। এতিয়া পিতাও আহিছে - আদি সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে। তোমালোকেই নতুন সুখৰ সৃষ্টিত পোন-প্ৰথমে আহা, আন কোনো নতুন সৃষ্টিত আহিব নোৱাৰে। এতিয়া এই দেৱতাসকলৰ ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। এই কথাবোৰো তোমালোকে এতিয়াহে শুনি আছে আৰু বুজি পোৱা। অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। সেই সকলোবোৰ হৈছে মনুষ্যৰ মত, বিকাৰৰ পৰাইতো সকলোৰে জন্ম হৈছে নহয় জানো। সত্যযুগত বিকাৰৰ কোনো কথা নাথাকে। দেৱতাসকল পবিত্ৰ আছিল। তাত যোগবলৰ দ্বাৰাই সকলো হয়। ইয়াৰ পতিত মনুষ্যই কি জানিব তাত সন্তান কেনেকৈ জন্ম হয়? সেইখনৰ নামেই হৈছে নিৰ্বিকাৰী (পাপ বিহীন) সৃষ্টি। বিকাৰৰ কোনো কথাই নাথাকে। এনেকৈ সোধে যে জন্তু আদি কেনেকৈ জন্ম হয়? কোৱা যে তাত যোগবলেই থাকে, বিকাৰৰ কোনো কথা নাথাকে। 100 শতাংশ নিৰ্বিকাৰী। আমিটো শুভ কথা কওঁ। তোমালোকে অশুভ কথা কিয় কোৱা? এইখনৰ নামেই হৈছে বৈশ্যালয় আৰু সেইখনৰ নাম হৈছে শিৱালয়। সেই শিৱালয়ৰ স্থাপনা শিৱবাবাই কৰি আছে। শিৱবাবা হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ শিখৰ (স্তুম্ভ) নহয় জানো। শিৱালয়ো (শিৱ মন্দিৰো) এনেদৰে ওখকৈ বনায়। শিৱবাবাই তোমালোকক সুখৰ শিখৰত লৈ যায়, সুখৰ শিখৰত লৈ যায় সেয়েহে বাবাৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম থাকে। ভক্তি মার্গতো শিৱবাবাৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে। শিৱবাবাৰ মন্দিৰত বহুত স্নেহেৰে যায় কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সৰ্বগুণ সম্পন্ন হৈ আছে। এতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ উঠা নাই। তোমালোকৰ পৰীক্ষা তেতিয়া হ'ব যেতিয়া তোমালোকৰ ৰাজধানী সম্পূৰ্ণকৈ স্থাপনা হৈ যাব। তেতিয়া অন্য সকলো শেষ হৈ যাব আৰু ক্ৰমানুসাৰে অলপ-অলপকৈ আহি থাকিব। তোমালোকৰতো প্ৰথমেই ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। আন ধৰ্মত ৰাজ্য প্ৰথমতে আৰম্ভ নহয়। ৰাজ্যতো তোমালোকেই হয়। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। বাৰানসীত সন্তানসকল সেৱা কৰিবলৈ গ'ল, তেওঁলোকৰ বুজোৱাৰ নিচা আছে। কিন্তু তেওঁলোকে (বাৰানসী বাসীয়ে) ইমান ভালদৰে বুজিব নোৱাৰে। গায়নো আছে - কোটিৰ মাজত কোনোবা জন। ৰাজহংস কোনোবা বিৰলাহে হয়। যদি নহয় তেন্তে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। কোনোৱেতো 95 শতাংশ শাস্তি খায়, 5 শতাংশ হে পৰিৱৰ্তন হয়। সৰ্বোচ্চ আৰু সৰ্বনিম্ন নম্বৰ থাকে নহয় জানো। এতিয়া কোনেও নিজকে ৰাজহংস বুলি ক'ব নোৱাৰে। পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। যেতিয়া জ্ঞান সম্পূৰ্ণ হৈ যাব তেতিয়া যুদ্ধও লাগিব। জ্ঞানতো সম্পূৰ্ণকৈ ল'ব লাগিব নহয় জানো। সেই যুদ্ধই অন্তিম যুদ্ধ হ'ব। এতিয়াটো কোনেও 100 শতাংশ হোৱা নাই। এতিয়াটো ঘৰে ঘৰে বাৰ্তা দিব লাগে। বহুত ডাঙৰ ক্ৰান্তি হৈ যাব। যিসকলে ডাঙৰ-ডাঙৰ আদ্য (সংগঠন) আদি গঢ়ি তুলিছে সেইবোৰ থৰক-বৰক হ'বলৈ ধৰিব। ভক্তিৰ আধাৰ থৰক-বৰক হ'বলৈ ধৰিব। এতিয়া ভক্তসকলৰ ৰাজ্য নহয় জানো। তাৰ ওপৰত তোমালোকে বিজয় লাভ কৰিব। এতিয়া হৈছে প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য,

পুনৰ সলনি হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হ'ব। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিব। আৰম্ভণিতে তোমালোকক বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হৈছে। কেনেকৈ ৰাজধানী চলে। কিন্তু সাক্ষাৎকাৰ কৰাসকল এতিয়া নাই। এইয়াও নাটকত যাৰ যেনেকুৱা ভূমিকা আছে তেনেকৈ চলিয়েই থাকে। এই ক্ষেত্ৰত আমি জানো কাৰোবাৰ মহিমা কৰিম। পিতাইও কয় যে তোমালোকে মোৰ কি মহিমা কৰিব? মোৰটো কৰ্তব্য হৈছে পতিতৰ পৰা পান্ন কৰি তোলা। শিক্ষকৰ কৰ্তব্য হৈছে পঢ়োৱা। নিজৰ কৰ্তব্য সমাপন কৰাজনৰ মহিমা কি কৰিব? বাবাই কয়ো মই ড্ৰামাৰ অধীন, ইয়াত শক্তি কিহৰ। এয়াতো মোৰ কৰ্তব্য। কল্পই কল্পই সংগমত আহি পতিতৰ পৰা পান্ন কৰি তোলাৰ মার্গ দেখুৱাও। মই পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। মোৰ একেবাৰে সঠিক পাৰ্ট। এক চেকেণ্ডো দেৰিকৈ বা আগতে আহিব নোৱাৰোঁ। একেবাৰে সঠিক সময়ত সেৱাৰ ভূমিকা পালন কৰো। প্ৰতি চেকেণ্ডত যি পাৰ হয় ড্ৰামাই মোৰ দ্বাৰা কৰায়। মই পৰৰ বশীভূত হওঁ, ইয়াত মহিমাৰ কথা নাই। মই কল্পই কল্পই আহোঁ, মোক আহানেই কৰে - পতিতৰ পৰা পান্ন কৰি তোলাতো আহোঁ। কিমান পতিত হৈ পৰিছে। এটা এটা অৱগুণ এৰুৱাবলৈ কিমান পৰিশ্ৰম হয়। বহুত সময় পবিত্ৰ হৈ থাকিও গৈ গৈ মায়াৰ থাপৰ লগাৰ কাৰণে মুখ ক'লা কৰি লয়।

এয়া হৈছেই তমোপ্ৰধান দুনিয়া। মায়া শত্ৰুৱে বহুত বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে। সন্ধ্যাসীয়েও জন্মতো বিকাৰৰ পৰাই লয়। কোনো জ্যোতি জ্যোতিত বিলীন হৈ নাযায়, উভতি যাব নোৱাৰে। আত্মাতো অবিনাশী আৰু আত্মাৰ ভূমিকাও অবিনাশী তেন্তে জ্যোতি জ্যোতিত কেনেকৈ বিলীন হৈ যাব পাৰে। যিমানহে অনেক মনুষ্য যিমানহে অনেক কথা। সেই সকলোবোৰ হৈছে মনুষ্য মত। ঈশ্বৰীয় মততো এটাই। দেৱতা মততো ইয়াত নাথাকে। দেৱতা থাকে সত্যযুগত। গতিকে এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। মনুষ্যই একো নাজানে সেইবাবেতো ঈশ্বৰক আহ্বান কৰে যে দয়া কৰা। পিতাই কয় মই তোমালোকক এনেকুৱা যোগ্য কৰি তোলা যে তোমালোক পূজাৰ যোগ্য হৈ যোৱা। এতিয়া জানো পূজাৰ যোগ্য হৈছা, হৈ আছা। তোমালোকে জানা আমি এনেকুৱা হ'মগৈ আকৌ ভক্তি মার্গত আমাৰেই মহিমা হ'ব, আমাৰেই মন্দিৰ সাজিব। তোমালোকে জানা যে চণ্ডিকা দেৱীৰো মেলা হয়। চণ্ডী, যিয়ে পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলে। তথাপিও বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলাত কিবা নহয় কিবা সহায়তো কৰে নহয় জানো। সেনা নহয় জানো। শাস্তি আদি থায় তথাপিও বিশ্বৰ মালিকতো হয় নহয় জানো। ইয়াত কোনোবা ভীল (নীচ) হ'লেও ক'ব আমি ভাৰতৰ মালিক। আজি-কালি চোৱা এফালে গায় ভাৰত আমাৰ সকলোতকৈ উচ্চ দেশ আৰু আনফালে আকৌ গায় ভাৰতৰ কি অৱস্থা হ'ল। তেজৰ নদী বৈ থাকে। এটা ৰেকৰ্ডত মহিমা আৰু আনটো ৰেকৰ্ডত নিন্দা। একো বুজি নাপায়। তোমালোককতো যথার্থ ৰীতিৰে পিতাই বুজায়। মনুষ্যই জানো বুজি পায় যে এওঁলোকক ভগৱানে পঢ়ায়। এনেকৈ ক'ব বাহ!, এওঁলোকে ভগৱানক শিক্ষক বনাই ৰাখিছে। হেৰ', ভগৱানুৱাচ নহয় জানো যে মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা। কেৱল গীতাত মনুষ্যৰ নাম দি গীতাক থগুন কৰি দিলে। কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ এইয়া মনুষ্যৰ মত হৈ নগ'ল জানো। কৃষ্ণ কেনেকৈ ইয়ালৈ আহিব? তেওঁতো সত্য যুগৰ ৰাজকুমাৰ আছিল। তেওঁৰ কি দৰকাৰ যে এই পতিত সৃষ্টিত আহিব।

পিতাকতো তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো খুব কম সংখ্যকেহে যথার্থ ভাৱে জানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মুখৰ পৰা সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে, পাথৰ নহয়। নিজকে সুধিব লাগে যে মই এনেকুৱা হৈছোঁনে? যদিও বিচাৰে যে অশুদ্ধিৰ পৰা সোনকালে বাহিৰ ওলাওঁ কিন্তু সোনকালে ওলাব নোৱাৰে। সময় লাগে তোমালোকে বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বুজাওতা সকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে, যুক্তিযুক্ত ভাৱে বুজোৱাটো শেষৰ ফালে হ'ব, তেতিয়া তোমালোকৰ বাণ চলিব। তোমালোকে জানা আমাৰ পঢ়া এতিয়া চলি আছে। পঢ়াওতা এজনেই। সকলোৱে তেওঁৰ পৰাই পঢ়োঁতা হয়। পিছলৈ তোমালোকে এনেকুৱা যুদ্ধ দেখিবা যে কথাই নুসুধিবা। যুদ্ধততো বহুত মৰিব তেতিয়া ইমানবোৰ আত্মা ক'লে যাব। একেলগে গৈ জন্ম ল'ব জানো? বৃষ্ণ ডাঙৰ হয়, বহুত ঠাল ঠেঙুলি, পাত হৈ যায়। নিতৌ কিমানে জন্ম লয়, মৃত্যুও কিমানৰ হয়। উভতিতো কোনেও যাব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এই বিতং কথাবোৰত যোৱাৰ আগতে পিতাকতো স্মৰণ কৰা যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু অশুদ্ধি আতৰি যাব। তাৰ পিছত অন্য কথা। তোমালোকে সেইবোৰ কথাৰ ওপৰত কোনো বিচাৰ নকৰিবা। প্ৰথমতে নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা যাতে এনেকুৱা হ'ব পাৰা। মুখ্য হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা আৰু সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। পয়গম্বৰ এজনেই। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপককো পয়গম্বৰ বা প্ৰীচেপ্টৰ বুলি ক'ব নোৱাৰা। সংগতি দাতা এজনেই সংগুৰু। বাকী ভক্তি মার্গত মনুষ্যৰ কিবা নহয় কিবা শুধৰণি হয়। কিবা নহয় কিবা দানো কৰে। তীৰ্থলৈ গ'লে কিবা নহয় কিবা দান দি আহে। তেন্তে এইটো তোমালোকে জানা যে এই অন্তিম জন্মত পিতাই আমাক হীৰাৰ দৰে কৰি তোলে। ইয়াকে অমূল্য জীৱন কোৱা হয়, কিন্তু ইমানখিনি পুৰুষাৰ্থও কৰিব লাগে। তোমালোকে ক'বা আমাৰ কোনো দোষ নাই। হেৰ', মই আহিছো ফুল কৰি তুলিবলৈ তেনেহ'লে তোমালোকে কিয় (ফুল) নোহোৱা? মোৰ কৰ্তব্য হৈছে পান্ন কৰি তোলাৰ। তেন্তে তোমালোকে কিয় পুৰুষাৰ্থ নকৰা? পুৰুষাৰ্থ কৰাওতা পিতাকতো

পাইছা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এনেকৈ কোনে গঢ়ি তুলিলে? বিশ্বৰ লোকসকলে জানে জানো। পিতা আহেই সংগমত। এতিয়া তোমালোকৰ কথাবোৰ কোনেও নুবুজে, আগলৈ যেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰত বহুত আহিব তেতিয়া তেওঁলোকৰ (সন্ধ্যাসীসকলৰ) গ্ৰাহক নোহোৱা হৈ যাব। পিতাই কয় - এই বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ মই শুনাওঁ। বহুত গুৰু আছে, সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। সত্যযুগত সকলো পাবন আছিল পিছত পতিত হ'ল। এতিয়া পিতা পুনৰ আহি তোমালোকক বেহদৰ সন্ধ্যাস কৰায় কিয়নো এই পুৰণি সৃষ্টি নাশ হৈ যাব সেই কাৰণে পিতাই কয় - কবৰস্থানৰ (মৰিশালীৰ) পৰা বুদ্ধি আতৰাই মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এতিয়া কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময়। এতিয়া সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব। গোটেই সৃষ্টিৰ যিসকল আত্মা আছে সেই আত্মাতে গোটেই পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। গতিকে আত্মাও অবিনাশী, ভূমিকাও অবিনাশী। ইয়াত কোনো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। হুবহু পুনৰাবৃত্তি হৈয়ে থাকে। এইয়া অতি বিশাল বেহদৰ ড্ৰামা। ক্ৰমানুসৰিতো হৈয়েই। কোনোবা আত্মিক সেৱা কৰোতা, কোনোৱা স্কুল সেৱা কৰোতা থাকে। কোনোৱে কয় বাবা মই আপোনাৰ চালক হওঁ, তেতিয়া তাতো বিমানৰ মালিক হৈ যাব। আজি কালিৰ ডাঙৰ লোকসকলে ভাবে যে এতিয়াতো আমাৰ বাবে স্বৰ্গই হয়। বিশাল অটালিকা, উৰাজাহাজ আছে। পিতাই কয় এই সকলোবোৰ হৈছে কৃত্ৰিম, ইয়াক মায়াৰ পাম্প বুলি কোৱা হয়। কি-কি শিকি থাকে। জাহাজ আদি তৈয়াৰ কৰে। এতিয়া এই জাহাজ আদি জানো তাত কামত আহিব! বোমা তৈয়াৰ কৰে, এয়া জানো তাত কামত আহিব। সুখ দিওঁতা বস্তুবোৰতো কামত আহিব। বিনাশ হোৱাত বিজ্ঞানে সহায় কৰে। আকৌ সেই বিজ্ঞানেই তোমালোকক নতুন সৃষ্টি গঢ়ি তোলাত সহায় কৰিব। এই ড্ৰামা অতি বিস্ময়কৰ ভাৱে ৰচি তোৱা আছে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) এই কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময়ত পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা বেহদৰ সন্ধ্যাস কৰিব লাগে। এই মৰিশালীৰ পৰা বুদ্ধি আতৰাই দিব লাগে। স্মৃতিত থাকি সকলো পুৰণি হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব লাগে।

(2) মুখেৰে সদায় জ্ঞান ৰত্ন উচ্চাৰণ কৰিব লাগে, পাথৰ নহয়। পুৰা-পুৰা ৰাজহংস হ'ব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: সদায়সাৱধানহৈমায়াৰৰয়েল (সভ্য, মাৰ্জিত)ৰূপৰছায়াৰপৰানিৰাপদহৈথাকোঁতামায়াপ্ৰফুহোৱা
বৰ্তমান সময়ত মায়াই প্ৰকৃত বোধ শক্তিক, উপলব্ধি কৰা শক্তিক নাইকিয়া কৰি অশুদ্ধক শুদ্ধ বুলি
উপলব্ধি কৰায়। যেনেকৈ কোনোৱে যাদু-মন্ত্ৰ কৰিলে পৰৰ বশীভূত হৈ যায়, তেনেকৈ ৰয়েল (মাৰ্জিত)
মায়াই ৰীয়েলক (সত্যতাক) বুজিবলৈ নিদিয়ৈ সেই কাৰণে বাপদাদাই মনোযোগৰ ডবল আণ্ডৰলাইন কৰাই
আছে। এনেকৈ সাৱধান হৈ থাকা যাতে মায়াৰ ছায়াৰ পৰা নিৰাপদে মায়াপ্ৰফু হৈ যোৱা। বিশেষকৈ
মন-বুদ্ধিক পিতাৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত লৈ আহা।

স্লোগান: যিসহজযোগীহয়তেওঁকদেখিআনৰোযোগসহজেলাগিয়ায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!